

Pýcha, sebeckto ako opak lásky...

Brat sestra žijeme vo svete, kde sa stalo samozrejmosťou bojovať. Bojujeme o život, bojujeme o postavenie. Bojujeme o úctu. Zápasíme o lásku a uznanie. Namáhame sa o lepšie životné podmienky, o vyššiu životnú úroveň. Radi súťažíme a získavame víťazstvá a neradi prehrávame...

Takto žijeme a možno si ani neuvedomujeme ako veľmi to ovplyvňuje naše ľudské vzťahy. Naučili sme sa pristupovať voči sebe ako voči niekomu s kým máme bojovať. Hádame sa preto, upodozrievame sa, ponížujeme sa a napokon musíme zápasiť i o lásku človeka, keď ho chceme získať, alebo keď ho máme stratiť. Neraz žijeme v strachu, čo bude o hodinu, o deň, mesiac, či rok... Bojíme sa, že stratíme, čo sme získali s námahou a snažíme sa udržať si to, čo už máme a tak isto aj vzťahy s človekom, ktorého máme radi... A to všetko s jednou dôležitou poznámkou, že bojujeme iba o to na čom nám záleží, alebo o toho na kom nám záleží... Počítame so stratégiou aká je na vojne: nemôžem mať všetko a preto niečo musím obetovať, aby som niečo, niekoho získal, alebo udržal... Jedno púšťam a druhé dosahujem... Hľadáme si preto cesty zblíženia a porozumenia. A zasa naopak rušíme a ničíme tie, ktoré už máme.

Nechajme teraz svet a veci v ňom a všimnime si naše ľudské vzťahy. Ako to vyzerá, prečo je to tak a ako by to mohlo byť?..

Ako sa správame bežne voči sebe? Správame sa povýšenecky voči sebe, a to až tak, že to pokladáme za úplne samozrejmé. Máme ironické poznámky alebo posmešné reči a bavíme sa na ponížovaní druhého. Veľmi radi kritizujeme, pripomínáme a napomínáme... Nevieme počúvať druhého, a preto ho ani nevieme pochopiť. Presadzujeme si svoj názor, svoj postoj, jednoducho „svoju pravdu“, a neznášame, keď nie je podľa nás, hoci dobre vieme, že i ten druhý má niečo pravdy... Škriepime sa a dovolávame a nechceme si pripustiť možnosť, že ten druhý to neprijme. Okrem názorov neraz chceme, aby ten druhý bol ako „ja“. Aby robil to, čo robím ja, aby šiel tam, kde idem ja, aby rozmýšľal a chcel tak ako ja... Keď tak nie je niekedy sa prispôsobíme, ale... Chybu robíme aj v tom, že potom posudzujeme obyčajne podľa hesla: „podľa seba súdím teba“... K posudzovaniu sa obyčajne pridá aj ohováranie. Ved', keď si o niekom niečo myslím, obyčajne tak aj druhým hovorím, najmä keď mi ten druhý ide na nervy. Keď ho považujem za veľmi zlého alebo nepríjemného, či nebezpečného tak čosi aj pridám ku tomu zlu, niečo originálne, síce nepravdivé, ale niečo, čo aj druhých presvedčí, že naozaj on je taký zlý... Okrem toho veľmi radi a často spomíname na situácie, ktoré sú síce už minulosťou, ale máme to uložené v zálohe: niečo, čo ten druhý zle urobil, čo sa mu nepodarilo a pod. a toto si vieme veľmi šikovne a ľahko spomenúť a budeme to do úmoru zdôrazňovať tomu človeku, len aby sme jeho i seba presvedčili, že naozaj bol, alebo je zlý... Vyčítame a vypočítavame i to, čo bolo pred rokom, dvoma, tromi, či desiatimi..., ale hodí sa nám to. Načo? Nuž, aby sme ponížili toho druhého... Veľmi často i upodozrievame. Myslíme si, že jeho, alebo veci dobre poznáme, alebo nám čosi prejde myslou a predstavivosťou a je to: určite je taký, alebo ona je taká, alebo tak to myslel, alebo tak to ona chcela... Už aj pri našich bežných rozhovoroch môžeme ľahko vycítiť a vypočúť, kto sa nad koho stavia, kto sa cíti viac, kto môže rozprávať a kto musí mlčať... Kto sa povyšuje a kto je ponížovaný...

Ako sa správame bežne voči sebe? Správame sa voči sebe aj sebecky. Bojujeme o prežitie. Bojujeme, aby sme si uchmatli, či zarobili kus chleba a pohár vody. Ale tak isto bojujeme, aby si uchmatli, alebo zarobili a získali čosi z človeka, alebo napokon celého človeka... Čo je na tom zlé? Pozastaví sa niekto, kto to už neberie za žiadnu chybu. Zlé je na tom sebeckto. Chceme mať pre seba. Ved' sa aj hovorí: „je to moja žena a je to môj muž“. Áno, ale keď to takto funguje i v manželstve znamená to, že ja chcem mať pre seba svoju ženu a môžem si robiť s ňou čo chcem – je mojím vlastníctvom, je mojím „majetkom“ a platí to aj opačne – on je môj a preto mňa musí poslúchať a počúvať, iba mne sa musí venovať a preto keď ma má rád musí robiť tak, a to, čo ja chcem. Vzťahy takého typu spravodlivosti sú veľmi bežné a veľmi zlé, hoci si nahovárajú, že tu ide o spravodlivosť a manželstvo je nerozlučiteľné, nemôže ma opustiť a musí sa prispôbiť, ak chce so mnou žiť a prežiť... Peklo si vieme ľahko urobiť už tu na zemi. Ale tieto vzťahy ako sme ich tu načrtli nie sú správne v manželstve, ani mimo neho. Nik z ľudí nie je vec ktorá mi patrí a môžem si s ňou robiť a manipulovať podľa svojej ľubovôle. Nie, človek má slobodnú vôľu a všetko čo robí a bude robiť má robiť preto, že to sám chce... Nie je vec, nie je sluha a nie je ani otrok. Je to strašne nedôstojné človeka, ak takéto vzťahy sú. Je pravda, že nie všetko robíme radi a že sa musíme i premôcť a prispôbiť, ale nie z moci, nie z donútenia a nátlaku, ale slobodne, pretože to chceme, lebo viem, že je to potrebné, dobré, alebo to vyžaduje láska...

Keď sa hovorí o týraní žien, o nespokojnosti mužov o ťažkostiach v manželstve a v medziľudských vzťahoch pozrime sa, či to náhodou nie je aj naša chyba. Či to nie je moja pýcha, alebo sebeckto...

A napokon je tu ešte jedna poznámka, jedna vec, ktorá sa nedala celkom zaradiť ani do pýchy ani do sebeckta, ale je to niečo, čo má niečo z jedného i druhého: využívanie človeka, využívanie a zneužívanie jeho lásky a dobroty. Poznáme to podáš prst a zoberú ti celú dlaň. Sú mnohí a sú chytrí, lebo vedia ako zabrnkať na struny citu, srdca, alebo lásky a dosiahnu vždy, čo chcú od toho druhého. Vôbec ich nezaujímajú jeho situácia, jeho život a keď tak len trošku – oni chcú iba jedno a to je to, čo im môže dať... Sú to rôzne služby, rôzne kvality a hodnoty... Sú to i peniaze a je to i láska. Pýcha je v tom, že ho oklamú pokryteckými lichôtkami, milými slovami, alebo hromovým hlasom a silou svalov – sú silnejší, chytřejší, rozumnejší ako on – v ich očiach chudák. A sebeckto je zasa čo? Sebeckto je v tom, že to nechcú pre neho, pre jeho dobro, ale pre seba...

Brat sestra žijeme všelijako, robíme všeličo, ale jedno je isté, láska sa nikdy nevyvyšuje nad človeka – naopak ona sa skláňa, ponízuje v tom správnom zmysle, prispôbuje sa a vyzdvihuje človeka. Kristus náš Pán sa stal človekom. Zriekol sa svojej Božskej prirodzenosti a nás ľudí povýšil, stali sme sa Božími deťmi. Láska je opakom sebeckta – ona hľadá a túži naplniť a doplniť to, čo druhému chýba, chce ho urobiť šťastným a spokojným. Rozdáva sa a je opakom sebeckta, lebo od seba smeruje k človeku. Kristus sa stal pre nás všetkým, aby nás urobil šťastnými... Zamyslime sa nad týmto všetkým ako to je a ako by to mohlo byť.

Pravda o sebe

Človek všeličo rád počúva. Môže to byť napríklad hudba, rozhlasové relácie alebo dokonca klebety. Čo však nerád počúva, je pravda o sebe. Je to vtedy, keď mu takáto pravda nerobí veľkú česť.

Stretnutie Ježiša so Samaritánkou má dramatický dej. Pokojný začiatok, vyvrcholenie a radostný koniec. Vyvrcholením rozpravy je chvíľa, keď Kristus prikázal žene, aby priviedla muža. Žena mu odpovedala: „Nemám muža.“ Ježiš jej vravel: „Správne si povedala: nemáš muža lebo si mala päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž. To si povedala pravdu (Jn 4, 17-18).“

Ježiš sa so ženou stretol na rovine horúcej pravdy o jej živote. Žena mohla reagovať dvojakým spôsobom: povedať Ježišovi, nech sa do nej nestará, alebo mu dať za pravdu. Vybrala si druhú možnosť a tým si otvorila srdce pre nový vzťah k Bohu. Dovtedy si myslela, že stačí vystúpiť na samaritánsky posvätný vrch Garizim a tam sa klaňať Bohu. Ježiš jej však vysvetlil, že Bohu sa má klaňať „v Duchu a pravde“. To znamená, že nie je dôležité, na akom mieste sa človek klania Bohu, ale dôležitá je kvalita jeho života, s ktorým prichádza pred Boha. Miesto a vonkajšie prejavy vzťahu k Bohu sú iba ľudským dodatkom, dôležitý je stav duše, srdca a mysle.

Keď počúvame rozhovor Ježiša so ženou, nemali by sme odmietať poznať pravdu o sebe. Ako žijem? Čo robím? Kam smerujem? Čo chcem dokázať? Aký mám zmysel života? Aké hriechy skrývam? Žijem v Kristovej pravde?

Ruský filozof a básnik Vladimír S. Soloviov (1853 - 1900) bol raz hosťom v jednom kláštore. S istým mníchom sa rozprával dlho do noci. Po rozhovore sa chcel vrátiť do svojej izby, ale nemohol ju nájsť, lebo na chodbe bola hlboká tma. Všetky dvere boli rovnaké, a tak nevedel trafiť ani naspäť k mníchovi, s ktorým sa rozprával. Keďže nechcel rušiť prísne kláštorné ticho, rozhodol sa, že sa bude do rána prechádzať po chodbe. Len čo sa objavil prvý záblesk rannej zory, filozof bez ťažkosti našiel dvere do svojej izby, okolo ktorých cez noc veľakrát prešiel. Keď neskoršie uvažoval o tejto udalosti, napísal: „Podobne je to s tými, ktorí hľadajú pravdu. V čase nočného hľadania chodia okolo nej, ale nevidia ju. Aby ju našli, je potrebné svetlo.“

MARIÁN ŠURÁB

Oznamy

1. Nakoľko sv. omšu pre deti nie je možné realizovať, pozývam deti i rodičov na stretnutie na fare v sobotu 5.marca o 16.00 hod.

2. Sv. omša v sobotu bude bývať o 18.00 hod.

Mário Orbán

Úmysly Apoštolátu modlitby Marec 2005

Všeobecný: Aby vlády všetkých štátov vo svojich rozhodnutiach a rozvojových plánoch vždy pamätali na chudobných, na ľudí žijúcich na okraji spoločnosti a na utláčaných.

Misijný: Aby si každá miestna cirkev uvedomovala stále rastúcu potrebu vychovávať svätých kresťanov schopných odpovedať na výzvy novej evanjelizácie.

Úmysel KBS: Všemohúci Boh krmil Izraelitov mannou na púšti a voviedol ich do Zaslúbenej zeme. Manna sa stala predobrazom Eucharistie. Eucharistia nás vedie do Božieho Kráľovstva. Radi ju, podľa možnosti, každý deň, prijímajme.

Spovedanie

Pondelok od 17.00

Streda od 17.00

Piatok od 16.30

Sväté omše v 3.týždni pôstneho obdobia

28. II. Pondelok

18.00 + Ivan Hajko (30 dní)

2. III. Streda

18.00 + František Peško, zať Augustín a rodičia

4.III. piatok – prvý piatok

18.00 + Ondrej Makýš a manž. Mária

5.III. sobota

18.00 + František Huk a manž. Anna

Upratovanie kostola č.d. 285-324

6.III. 4.pôstna nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Jozef Tekula

Liturgický kalendár

28.II. pondelok sv.Roman,opát, sv.Hilár,pápež, sv.Elemír, sv.Zlatica
1.III. utorok sv. Albín, biskup
2.III. streda sv. Simplicius, pápež, mučeník
3.III. štvrtok sv. Kunigunda
4.III. piatok sv. Kazimír
5.III. sobota sv. Teofil, biskup

Slovo na dnes

Všetko, čo pomáha pozdvihnúť srdce k Bohu, je modlitbou.

Svätý František Saleský

Tradičné pobožnosti

Z niekoľkých, dnes už našťastie nepodstatných dôvodov, bol bohužiaľ dávno zabudnutý starobylý a tradičný spôsob, ako viesť obyčajných kresťanov od rozjímania ku kontemplácii pomocou Svätého písma. Keď sa totiž kresťanstvo šírilo pozdĺž slávnych ciest postavených Rimanmi, žilo skôr v primitívnom a nevzdelanom prostredí v porovnaní so vzdelaným impériom, do ktorého sa zrodilo. Mohli ste dať Písmo ľuďom, ktorí nevedeli čítať ani písať? Od najrannejších dôb bolo zvykom prekladať liturgiu a Písmo do jazyka toho ktorého národa. No mohli ste tak robiť, keď tí ľudia nemali žiadny jazyk, ani dostatočne vyvinutú písomnú podobu jazyka?

Len čo to začalo byť postupom času možné a stále viac ľudí vedelo čítať, dali ľuďom ako prví Božie slovo v ich vlastnom jazyku reformátori, neprijateľní pre tradičnú Cirkev. Preto Cirkev celé stáročia tak nevlúdne hľadela na čítanie Písma, ak od neho istým spôsobom priamo neodrádzala. Podávať základné tajomstvá viery tak, aby privádzali ľudí k modlitbe, bolo počas týchto stáročí, keď obyčajní ľudia hladovali po Písme, výsadou veľkých svätcov a duchovných vodcov. Vznikli jednoduché pobožnosti pre nevzdelaných, zaviedli sa techniky učenia sa modlitieb naspamäť, do módy prišli modlitebné metódy, vrcholiace meditačnými príručkami, ktoré pretrvali takmer až dodnes.

Veľa týchto pomôcok k modlitbe obstálo v skúške času. Napríklad ruženec, krížová cesta, pobožnosti k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, ignaciánske exercície či ďalšie. Všeobecne boli tieto rôzne improvizácie dobré, lebo naozaj predkladali skutočné učenie a ducha evanjelií. Ak je to tak i naďalej, môžu sa stále používať, môžu byť prospešné a pomáhať ľuďom na ceste k pravej svätosti - ako to často bolo v minulosti. Písmo sa však znovu otvorilo pre všetkých. Malo by byť teda hrdo postavené na čestné miesto ako prostredník, ktorý vedie každého vážne hľadajúceho človeka skrze rozjímanie k hlbokému kontemplatívne zjednoteniu s tým, kto v prvom rade Sväté písmo inšpiroval.

David Torkigton

Eucharistia je obeta, pokrm a prítomnosť

Povedali sme, že správne stvárnena liturgia je živá, tvorivá a dynamická, teda môžeme povedať, že je úzko

spojená so životom. Toto spojenie liturgie so životom sa má uskutočňovať v konkrétnom zhromaždení, preto musí byť liturgia tomuto zhromaždeniu prispôbena.

Inak sa javí svätá omša, kde väčšinu účastníkov tvoria deti, a inak svätá omša s dospelými, inak je organizovaná svätá omša pre zdravých v kostole a inak pre chorých v dome, inak v malom zhromaždení a inak pri veľkej slávnosti.

Už niekoľkokrát sme použili termín Eucharistia. Pre naše spoločné dobro si pripomeňme fakt, že Eucharistia je aj veľkým vďakyvzdaním za dielo spásy, preto musí mať spojitosť s tými najobyčajnejšími znakmi vďačnosti, ktoré patria ku každodennému životu človeka. Ak jej toto chýba, nie je živá, tvorivá a dynamická, jednoducho nie je pravá.

K lepšej predstave problému správneho chápania a prežívania svätej omše nám môže pomôcť rozlíšenie troch aspektov Eucharistie. Eucharistia je obeta, je pokrm a konečne je prítomnosť. Tieto tri aspekty, aj keď tvoria spoločne integrálny celok, nám dovoľia všeličo lepšie pochopiť pri prežívaní Eucharistie.

Ten prvý, obetný aspekt Eucharistie je pre jej pochopenie podstatný, a predsa, keď si trochu všimneme správanie účastníkov svätej omše, keď o jej prežívaní začneme diskutovať, veľmi skoro sa presvedčíme, že práve on je najslabšie prežívaný.

Svätá omša je pre mnohých veriacich len jednou z viacerých pobožností. Ak, v tom lepšom prípade, ľudia počas svätej omše nie sú pasívni a nemí, ak sa aj zapájajú do modlitieb a spevov, ak aj pristupujú ku svätému prijímaniu, veľmi často svätú omšu neprežívajú ako obetu Ježiša Krista v Cirkvi, nestoja pri oltári s úmyslom „s čistým srdcom chceme sláviť svätú obetu.“

Prečo? Najskôr sa pokúsme nájsť odpoveď na otázku, či je dnešný človek obetavý? V posledných rokoch aj u nás vznikli a vznikajú rozličné kontá, ich zisk slúži na odstránenie mnohých nedostatkov. Prebehli mnohé zbierky, ktoré môžeme označiť za veľmi úspešné. Som presvedčený, že nijaká nebola malá vzhľadom na naše finančné možnosti. Ale aký je smer výchovy seba aj dorastajúceho pokolenia? Môžeme ho charakterizovať Božím slovom: „Kto mal mnoho, nemal prebytok, a kto málo, nemal nedostatok“ (2 Kor 8,14)? Koľko prebytkov ničíme a súhlasíme so zničením? Všetko treba patrične odmeniť, zaplatiť v nejakej podobe. Tak sa dá stručne charakterizovať dnešné myslenie. Preto mám odvahu vyjadriť mienku, že príčinou veľmi povrchného prežívania a nepochopenia svätej omše je nielen zánik ducha obetavosti u dnešných ľudí, ktorí sa necítia pozvaní obetovať seba samých ako „živú, svätú a Bohu milú obetu“, ale nemajú ani vedomie, že mocou svojho kňazstva spolupracujú na tejto obete.

Sestry a bratia, uvedomme si, že svätá omša je obetou Ježiša Krista, ktorý je Pán časov a sviatosťným spôsobom sprítomňuje obetu Kríža tak, že v našom kostole sa uskutočňuje tá istá obeta, ktorou nás chcel Boh zmieriť so sebou.

Zanedbať svätú omšu znamená teda zanedbať telo a krv Krista, ktoré sa obetuje za nás, znamená odvrátiť sa od najväčšej lásky, akú nám Boh ukázal, keď za nás zomrel.

A správne sa zúčastniť na svätej omši znamená spojiť svoju obetu s obetou Krista. Naše duchovné dary, s ktorými prichádzame pred Boha, sú možno veľmi nepatrné, ako kúsok chleba a tých niekoľko kvapiek vína, ale sú potrebné, aby sa obeta spásy uskutočnila aj v nás.

Položiť na oltár len chlieb a víno je málo. Treba tam položiť omnoho viac, treba tam položiť všetko, čo tieto dary označujú. Nesmú tam chýbať naše námahy a ťažkosti, ale máme tam položiť aj námahy a ťažkosti tých druhých. Preto nie je vôbec správne snažiť sa pred svätou omšou o akési úplné odizolovanie od tohto sveta. Čo vzal Ježiš so sebou na kríž? To, čo patrilo k ľudskému životu jeho bratov a sestier.

Ježiš sa svojou obetou dobrovoľne vydal za nás hriešnikov. Ak chceme byť jedno s Kristom, musíme byť pripravení vziať na seba aj viny druhých ľudí, vziať na seba bremeno ľudských bolestí, biedy a smútku, musíme túžiť zadostučiniť za druhých. Vtedy prechádzame od snahy spasit' seba k spásu iných.

Kristova obeta je prejavom najväčšej lásky. Je to obeta až do konca, preto ako účastníci nemôžeme obetovať len omrvinky milosrdenstva, len nejakú almužnu, keďže svätá omša je výzvou dať všetko, čo mám a čím som, dať sa celý Bohu aj ľuďom.

Objektívne to môže byť veľmi málo, veď malý bol aj halier vdovy z evanjelia, ale keď to bude všetko, čo v danej chvíli môžem dať, bude to veľmi veľa.

Z toho plynie pre nás, kresťanov, aby sme všetko, čo obetavo robíme jedni pre druhých, ponorili do Kristovej obety. Celé bremeno života, prijaté s láskou, aj všetky dobrovoľné sebazápory a obeta svätej omše sú časťou veľkej Božej záležitosti.

Nikto nikde nieje kresťanom tak dokonale, ako práve pod krížom obety. Nemôžeme prichádzať na svätú omšu s prázdnyimi rukami. Myslím si, že by bolo veľmi vhodné, keby sme nielen na veľké slávnosti a v nedele oživil procesiu s obetnými darmi, ale aj vo všedné dni. Tá procesia sa môže stať dobrou školou ducha obetavosti pre účastníkov svätej omše. Čo v procesii s obetnými darmi prinášať?

Boh od nás nič nepotrebuje, ale čaká na nás v núdzných a biednych: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste urobili.“

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Rosa v mušli

Jedného rána spadla z listov stromu strmhlav do mora zvlášť veľká kvapka rosy. Vlny ju strhli so sebou. Zúfalo sa pokúšala vyslobodiť sa. Chvilkami sa jej zdalo, že sa vo vlnách už - už rozpustí. Zrazu začula akýsi hlas: „Rýchlo pod' do môjho domu! Tu budeš v bezpečí!“

Bez rozmýšľania nasledovala záchranné volanie a hneď sa za ňou zatvorili škrupiny morskej mušle. Najsamprv si vďačne vydýchla. Ale čoskoro pochopila: „Teraz som síce v bezpečí, ale už nie som slobodná. Možno už nikdy viac nebudem žiariť v slnečnom svetle všetkými dúhovými farbami!“ Napokon zdôverila sa so svojim žiaľom svojej milej hosťiteľke. A tu jej múdra stará mušľa vraví: „Ak sa budeš ustavične vzdorovito uzatvárať voči svojmu údely, budeš zavše opäť pociťovať bezmocnú bolesť. Keď ho však prijmeš a budeš trpezlivá, bude ti ľahšie na srdci.“ A mušľa ešte tajomne dodala: „Potom budeš zvnútra stále silnejšia. Jedného dňa budeš tisíc ráz vzácnejšia, ako si bola prv, než si padla do mora.“

Kvapka rosy si vzdychla. Ale rozhodla sa, že bude sa správať podľa toho poučenia, ktorému inak nie celkom rozumela. Odvtedy žila ticho a bez sťažnosti, celkom utiahnutá vo svojom mušľovom domčeku. A naozaj, začudovaná cítila,

že čosi v nej rastie a rastie a dodáva jej veľa sily. Natešená si pomyslela: „Dajme zbohom tomu, čo bolo včera ani dnešok nemôže trvať večne vari raz príde môj veľký zajtrajšok!“

Jedného dňa zazrela z pootvorenej mušle čosi sa pohybovať vo vode ako veľký biely kvet. Ale nebol to kvet, lež ruka lovkyně perál, ktorá odtrhla mušľu zo skaly spolu s ďalšími mušľami. Čoskoro ležali všetky rozložené na šatke na brehu mora a šikovné ruky dievčat otvárali opatrne jednu mušľu po druhej. Náhle jedna z dievčat skríkla nadšene: „Ach pozrite, dievčatá, našla som dokonale krásnu perlu! Vyzerá ako kvapka rosy (rosná kvapka) a jagá sa všetkými dúhovými farbami. Tá je naisto hodná celý majetok!“

Všetky jej družky hľadeli na ruku, v ktorej spočívala perla ako na lotosovom líste. Perla, ktorá spočiatku nebola ničím než pominuteľná kvapka vody medzi tisícimi inými vodnými kvapkami...

Sv. Roman a Lupicius 28.február

Sv. Roman a sv. Lupicius, opáti (4/5. stor., Francúzsko)

Obaja bratia založili kláštor v Condate v Burgundsku. Najprv bol opátom Roman, po jeho smrti okolo 463 - 464 prevzal vedenie opátstva Lupicius. Zomrel okolo roku 480. Relikvie po sv. Romanovi sa dodnes uchovávajú vo farskom kostole v St. Romain - de - Roche.

O sťahovaní v srdci

Dolu strmým svahom schádzajú dvaja muži. Idú ticho, tváre vážne, srdcia nepokojné. Zbadali starenku a poprosili o kúsok chleba. O chvíľu už sedeli v malom domci. Po modlitbe začali jesť. Bez slova ... Starká nevydržala: „Nie ste vy náhodou bratia Roman a Lupicius, pustovníci z tamtých hôr?“ Prikývli. A zasa ticho. Starká žmolila striedku chleba. Keď bratia dojedli a zberali sa na odchod, zastavila ich a začala. Hovorila o svojom ťažkom živote. Hovorila o trpezlivosti, ale aj o tom, že život sa sťahovaním nezmení, že v srdci treba čosi presťahovať ... Bratia pochopili. Poďakovali sa a cestou, ktorou prišli, sa vrátili domov - do pustovne.

Pane, starenka naučila oboch pustovníkov múdrosti o sťahovaní v srdci. Nie je dôležitý pohyb okolo nás, ale pohyb v nás. Teda ak som nahnevaný a neviem prijať spolužiačku, nepôjdem si presadnúť, ale zostanem a zmením svoje srdce. Ak sa bojím odpovedať z nejakého predmetu, nebudem z neho utekať, ale lepšie sa naň pripravím. Ak neviem znieť monotónnu robotu, neutečiem od nej, ale povčím sa v trpezlivosti. Amen

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku